

Штрих перший

Коли в листопаді 1950 року у селі Вишнівчик Перемишлянського району в сім'ї селян Павла і Наталії Боршовських народився первісток, то одноставно вирішено було назвати немовля Михайлом. Це ім'я славного Архистратига носили обидва дідуся малюка. Згодом у Михайлика з'явився братик Петрик, а потім наймолодший Іванко. Хлопці зростали, допомагали батькам у господарстві, старалися добре вчитися у школі, потрохи складали плани на майбутнє. Михайло дуже любив історію і мріяв стати вчителем. Проте така мрія здалася надто далекою випускникові сільської восьмирічки. І він вступив до Львівського електротехнікуму зв'язку.

Штрих другий

Ті часи пам'ятає колишній однокурсник Михайла Павловича, старший електромеханік лінійного апаратного залу Самбір ШЧ-1 Юрій Семенович Стадницький: "У 1965-му я вступив до Львівського електротехнікуму зв'язку. Там і познайомився з Михайлом Боршовським, який навчався у паралельній групі і був старостою. Тоді це був не Михайло Павлович, а просто Михайло, енергійний юнак, кмітливий учень і хороший друг. Із ним не раз, як це буває у студентів, навзаєм ділилися конспектами, допомагали один одному з'ясувати складні питання з того чи іншого предмету. Із навчанням справлялися добре, а у вільний час разом ходили на кавалерку. Розмовляючи про майбутнє, ми часто ділилися своїми планами і мріями. Нам, як однокурсникам, є що згадати.

По закінченні технікуму наші дороги розійшлися. Через кілька років, коли я прийшов на роботу в Першу дистанцію сигналізації та зв'язку електромеханіком зв'язку на самбірську дільницю, то знову зустрівся зі своїми однокурсниками Михайлом Боршовським і Богданом Цюрою, які тоді працювали у цій же дистанції у Львові.

Приємно було бачити професійний і кар'єрний ріст мого однокурсника. Пам'ятаю, як Михайло Павлович став начальником дільниці зв'язку, потім заступником начальника дистанції, а згодом – її начальником. Під його керівництвом у нашому ЛАЗі успішно відбулася заміна технічного обладнання.

Не раз мав нагоду переконатися в тому, що мій колишній однокурсник – тямущий керівник і здібний організатор. Зокрема – і в екстремальних ситуаціях, наприклад, під час пожежі 2008 року при виконанні відновлювальних робіт повітряної лінії зв'язку на ділянці Старий Самбір-Стрільки.

Михайло Павлович є самодостатнім і відповідальним керівником, який не лише керує і дає розпорядження, але бере, коли це потрібно, на себе відповідальність за своїх підлеглих, за їхню професійну долю. Це було помітно, коли він був ще заступником начальника дистанції. Уже тоді він узяв собі за правило не залишати людину наодинці з робочими проблемами. І зараз допомагає, стоїть горою за своїх працівників у відповідальних ситуаціях, але вміє і жорстко спитати за кінцевий результат. І якщо карає, то завжди за реальну провину. Вважаю, що такою й повинна бути повага керівника до підлеглих.

На роботі всяке буває. Зопалу можеш сказати щось, не добираючи слів та інтонацій. При цьому не кожен керівник попросить вибачення, коли зрозуміє, що перегнув палицю. А Михайло Боршовський не бачить нічого надзвичайного у тому, щоб попросити вибачення у підлеглих, якщо виявився неправий. Він сам колись був електромеханіком, знає, як важко буває працювати і як прикро чути на свою адресу безпідставні звинувачення".

Штрих третій

Коли після служби в армії у грудні 1971 року Михайло Боршовський прийшов на роботу електромеханіком зв'язку Першої дистанції сигналізації і зв'язку, його безпосереднім керівником, бригадиром був Олег Шенгера. Нині Олег Ількович пригадує: "Із першої зустрічі в мене склалося позитивне

враження про новачка. Він був щирим у спілкуванні, не скупим (ділився з колегами своїм обідом, а згодом і знаннями). Помітними рисами у його характері були врівноваженість і прагнення до професійного вдосконалення. Це спонукало Михайла Боршовського вступити до Львівського політехнічного інституту на вечірнє відділення факультету автоматики, крім цього, він постійно займався самоосвітою, читаючи технічну літературу і періодику. Зі своїми обов'язками справлявся вправно. Через три роки праці Михайла Павловича призначили старшим електромеханіком телеграфного зв'язку, а на дванадцятому році

ниці Красне-Львів-Оброшино і переключали лінії оперативно-технологічного зв'язку й лінії інформаційно-технологічного зв'язку тощо. Працювати з таким фахівцем, як Михайло Павлович, завжди приємно і повчально".

Штрих четвертий

Старший електромеханік Іван Богданович Салюк пам'ятає Михайла Павловича Боршовського у період перебування його на першій керівній посаді: "Знаю Михайла Павловича з 1975 року, коли мене прийняли на роботу в ШЧ-1 електромонтером зв'язку у щойно створений цех



Щедрої долі щедрій людині!

Начальнику ВП "Дистанція сигналізації та зв'язку станції Львів" Михайлу Боршовському виповнюється 60 років. З такої нагоди колектив дистанції підготував керівнику несподіванку – портрет, змальований спогадами тих, хто вчився, працював і продовжує виконувати виробничі завдання разом із Михайлом Павловичем.

роботи – начальником дільниці №5, до якої входив увесь Львівський вузол, телеграф і прилади вокзальної автоматики. Згодом дільниця розрослась аж до Красного, додалися ще прилади ПОНАБ тощо. Це – дуже відповідальна робота, яка вимагає доброї організованості професійного досвіду та належних знань.

Разом ми працювали на багатьох об'єктах: монтували обладнання зв'язку на гірках станції Львів і Клепарів для обчислювального центру Львівської залізниці; монтували обладнання зв'язку у новому будинку зв'язку станції Красне (монтажі нової АТС, генераторної, акумуляторної, вибіркової і високочастотних зв'язків); проводили заміну всіх АТС на Львівському вузлі і на станції Красне та переводили на сучасні SI-2000 у Самборі; прокладали оптоволоконний зв'язок на діль-

формаційного зв'язку. Старшим електромеханіком того цеху був саме Михайло Боршовський, а працювали там тоді лише три особи. Це був період стрімкого розвитку інформаційного зв'язку. Треба було освоювати новинки техніки. Перші уроки професійної майстерності, основи знань із регулювання телеграфних апаратів Т-51 і Т-63, принципів телеграфії я отримав від Михайла Павловича. Він був вимогливим, принциповим як у ставленні до підлеглих, так і до себе. Важливою рисою його характеру є цілеспрямованість. Він вміє ставити перед собою конкретні цілі і послідовно досягати їх. Цьому у нього вже тоді можна було повчитися.

Доля склалася так, що Михайло Павлович піднімався кар'єрними щаблями, а я рухався слідом за ним. Коли Михайло Павлович став керівником дільниці, то мене призначили на

його попередню посаду – старшим електромеханіком цеху, у якому на той час було вже 13 працівників. Ми обслуговували 150 телеграфних апаратів та 6 комплектів ПОНАБ, а пізніше АСДК-Б. Усю нову техніку нам із Михайлом Боршовським доводилося разом вивчати і впроваджувати в експлуатацію.

Нас поєднувала не тільки робота. Ми нерідко разом проводили дозвілля чи то у туристичних мандрівках, чи у виїздах на природу або за грою в доміно та при товариській розмові. Із Михайлом Павловичем і працювати цікаво і відпочивати добре".

Штрих п'ятий

Богдан Нечай, головний технічний інспектор ради профспілки на Львівській залізниці, також певний час працював із Михайлом Боршовським і додає про нього свої враження: "Знаю Михайла Павловича з 1983 року, коли я став інженером з охорони праці Першої дистанції сигналізації та зв'язку. Енергії цього молодого чоловіка вистачало на багато корисних справ. Окрім основної роботи начальника дільниці зв'язку, він ще був головою ради трудового колективу дистанції. Більш плідна наша співпраця на роботі та у вільний час розпочалася, коли я став головою профкому дистанції. Тоді я побачив, наскільки здібним організатором є Михайло Павлович і в роботі, і на дозвіллі. Багато поїздок було організовано за його активної участі. Наприклад, екскурсії в Ригу, Москву і Санкт-Петербург (тоді Ленінград) тощо. Він вміє зацікавити людей працею, знаннями і цікавою ідеєю спільного відпочинку".

Штрих шостий

Свій штрих до портрета Михайла Боршовського додав начальник служби сигналізації та зв'язку Львівської залізниці Роман Залізник: "Із Михайлом Павловичем я познайомився у 1997 році, коли працював начальником Другої дистанції сигналізації і зв'язку, а він тоді був заступником начальника ШЧ-1 зі зв'язку. Наша співпраця стала ще тіснішою, коли я у 2004 році став начальником служби сигналізації та зв'язку. На той час Михайло Боршовський уже керував ШЧ-1.

За увесь цей період я бачив його у різних ситуаціях, де він виявив себе як грамотний спеціаліст, вимогливий керівник, працівник, який постійно виявляє творчу ініціативу і добре дбає про свої службові обов'язки. Михайло Павлович завжди сповнений енергії і доброзичливості. Він визнаний лідер серед своїх колег-начальників дистанцій і користується заслуженим авторитетом. Його поважають працівники дистанції.

Поза роботою Михайло Павлович дуже привітний і щирий чоловік, хороший товариш. До речі, він завзятий рибалка, уміє не лише впіймати рибу, але й чудово її приготувати, Михайло Павлович має виняткове почуття гумору, у товаристві з ним не занудьгуєш.

Штрих сьомий

Додамось дещо й від себе. Начальник Першої дистанції сигналізації і зв'язку Михайло Боршовський на інтерв'ю погоджується вкрай неохоче. Не любить розповідати про свої заслуги та відзнаки, хоча їх у нього чимало. Натомість він охоче розповідає про своїх працівників (як досвідчених, так і здібних молодих), про плани дистанції, відверто говорить про проблеми, які негативно позначаються на роботі галузі і можливі шляхи їхнього вирішення. І щоразу у розмові він наголошує, що керівник повинен цінувати та заохочувати хорошого працівника, розумним стимулюванням до праці можна виховати гідну зміну, що дуже важливо зараз для підприємства і галузі загалом.

Вітаючи ювіляра, рідні, друзі, колеги та колектив дистанції, напевно, додадуть ще чимало штрихів до цього портрета, а разом із тим – щирі побажання щедрої долі щедрому чоловікові.

Підготувала Ольга ПАДКОВСЬКА